

Quỳnh Dao

Dưới Góc Liễu

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUYỀNH DAO

Dưới Gốc Liễu

Gốc liễu mọc bên khe suối kia, thân to cả ôm, mảnh buông dài. Mùa hạ, cây tợ tán dù màu lục, dưới tán, khoảng đất nhỏ được che rợp bóng. Mùa đông, lá vàng rơi rụng phủ đầy mặt đất, cảnh trơ trọi phát phơ trong mưa bụi bay, đáng vẻ thật buồn bã đìu hiu. Mùa xuân, mầm xanh nhu nhú trên cành, qua thu, sắc lục kia ngả màu vàng úa, lại cũng không có cây nào cảm nhạy thời tiết như cây liễu, biết được hàn ôn ẩm lạnh, phân biệt rõ xuân hạ thu đông thế ấy. Có lẽ, đây chính là nguyên nhân mà Hà Tiên yêu thích gốc liễu này! Nàng từng nói với Bảo Bội:

- Gốc liễu này có tình cảm, em nói cho anh biết, nó biết khóc, biết cười, biết nói nữa kia.

Thật vậy, khi mùa đông đến, những mảnh buông dài kia treo vô số hạt mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống, nàng không thể không tin nó đang khóc được chăng? Và sang xuân, từng chiếc lá non mơn mớn nảy mạnh vui mừng đón ánh hồng buổi mai, màu xanh nõn nà, rờn rợn dưới ánh dương chan hòa. Nàng không thể không tin nó đang cười được chăng? Khi hạ tới, cành lá xanh um, một làn gió thoảng qua, cành lá kia khe khẽ lao xào, nàng khép mắt lắng nghe! Nàng không thể không tin cây kia đang nói được chăng? Bảo Bội bảo:

- Em hiểu được cây này, nó là của em đấy.

Cây này là của nàng ư? Hà Tiên chưa biết, nàng chưa hề biết trên đời này có cái gì là thuộc về của nàng. Song, trong bao nhiêu sớm gió chiều mưa, trong bao nhiêu đêm trăng sáng tỏ, nàng lại có thói quen đến gốc liễu này để thổ lộ tâm tình, nào nỗi buồn đau, nỗi phiền não, nỗi tịch mịch, cũng như niềm vui, cả niềm hy vọng của nàng. Nàng tâm tình thổ lộ ra hết, gốc cây này là sinh vật duy nhất trên cuộc đời, hiểu cặn kẽ mỗi bí mật và những vụn vặt của đáy lòng nàng.

Và bây giờ, nàng lại thần thờ ở dưới gốc cây này, đêm đã khuya, ánh trăng mờ lung, những vì sao thưa điểm tuyết trong vòm trời đen tối. Nước khe chảy hững hờ, mặt sông phản chiếu mờ ánh sao. Nàng ngồi dựa vào thân cây, mái tóc dài kia thắt thành hai bím, để lồng thòng trước ngực, đôi nhãn châu trần trĩnh kia đắm đắm nhìn mặt sông không chớp động, ánh sao và ánh lệ trong mắt nàng tương ánh phản chiếu trên mặt nước. Nàng ngồi lặng thinh, tư tưởng đắm chìm trong dòng sông ký ức, chậm chậm trôi chảy, trôi chảy, trôi chảy trong ấy. Thời gian trôi chảy, năm tháng dài trôi chảy, nàng đã trở thành một cô thiếu nữ. Một cô thiếu nữ xinh xinh.

oOo

Tên nàng là Hà Tiên, vì nàng được sanh ra trong mùa hoa sen nở rộ. Mẹ nàng bảo:

- Ô, một cô bé gái! Mong sao nó đẹp như Hà Hoa Tiên Tử!

Do đó, cha nàng đặt tên nàng là Hà Tiên. Song, sự ra đời của nàng đã mang tới những gì? Nàng còn chưa đủ tháng, mẹ vì sanh non, nên đã chết, cha bồng nàng trong tấm tả lót, mắng mỏ:

- Hà Tiên! con là thứ không may, thật không may!

Nàng lên bốn, cha có kế mẫu. Kế mẫu rất đẹp; người cao ráo, khuôn mặt trái xoan, mi dài, mắt mộng ướt. Bà thường xoi mói ног Hà Tiên từ đầu đến gót chân. Sau một năm, kế mẫu sanh một đứa em, rồi năm sau lại sanh một đứa em nữa. Nhân khẩu trong gia đình lại tăng; cha nàng làm nghề mộc, bận rộn từ sáng sớm cho đến tối, quần quật hết ngày này sang ngày khác. Lên sáu, nàng cống em ra bờ sông giặt áo quần, bị sẩy chân, làm té

em bị dập đầu, kẻ mẫu lấy roi đánh, hành phạt nàng những hai tiếng đồng hồ, cha nàng chỉ nàng mắng:

- Hà Tiên! Mày là thứ không may, thật xui xẻo!

Vết thương trên đầu của đứa em đã lành lặn mà dấu roi trên người nàng vẫn còn tím bầm. Có khúc hát xưa còn để lại, có thể hát ra về tuổi trẻ của nàng:

"Gió đưa lá cải về trời,

Rau răm ở lại chịu đời đắng cay.

Ba năm sớm tối cùng thầy,

Mẹ dù mắt sớm mà ngày cá rau.

theo thầy nào thấy lao đao,

Trọn vui ngày tháng, thỏa bao ý tình.

Hay đâu cô quạnh một mình,

Nên thầy chấp nối người tình thứ hai.

Kể từ lúc ấy đến nay,

Ba năm âm lạnh, tàn phai gót hồng.

Đứa em vừa mới lọt lòng,

Vì chúng chưa mạnh gấp thân con mấy lần?

Em ăn mì bánh ngon lành,

Nước thừa con húp chưa dành nữa a?

Tay bung chén cháo húp qua,

Mà sao cứ mãi chan hòa lệ rơi!"

Bảy tuổi, bụng kể mẩu lại lớn phình ra nữa. Cha ngồi trên chiếc ghế đầu trước cửa cau mày, kể mẩu ngồi trên chõng tre bên cạnh lựa đậu nành. Vừa lựa vừa to nhỏ:

- Cái con Hà Tiên tuy số nó không may coi vậy chứ lớn lên không đến nỗi tệ. Ngặt nỗi con gái mà lớn lên rồi cũng là của người khác thôi. Lần nọ, nghe cô dâu nhà họ Trương ở đầu thôn nói, trên trấn nọ, nhà họ Phương kia rất giàu có, muốn mua một cô bé gái, chỉ cần bên ngoài gọn ghẽ là được, và nghe dâu họ trả khăm khá lắm! Chỉ sợ họ chẳng vừa ý Hà Tiên đó thôi, chứ không cũng là cái may cho Hà Tiên đấy!

Thế là câu nói ấy đã quyết định số phận của Hà Tiên. Và rồi, trong gió rét căm căm, một buổi chiều nhá nhem mưa bụi lất phất bay, nàng theo cô Trương, sau khi ngồi trên chuyến xe lửa vượt đường dài, đã đến một thôn hoàn toàn xa lạ, lần đầu tiên nàng bước vô cổng nhà họ Phương.

Nàng còn nhớ mình cặp gói giấy nhật trình nho nhỏ, khép nép và run sợ trong gian phòng khách nhà họ Phương chẳng khác chi một tù phạm đang chờ lãnh án. Người nữ chủ nhà họ Phương (sau này trở thành dưỡng mẫu của nàng, nàng gọi bà ta bằng “má”) với cặp mắt sắc và trong sáng, ngấm kỹ nàng từ trên xuống dưới, từ trước tới sau. Dưỡng mẫu có khuôn mặt hơi dài và đôi mắt sáng, búi tóc đen đóng đưa phía sau gáy, mặc áo xường xám và váy màu lam thẫm, có vẻ đoan trang, cõi mở và lạnh lẽ. Khoé miệng bà dường như cười mà không phải cười, giọng nói rất rõ ràng, trong trẻo tựa chiếc muống đồng nhỏ gõ vào bình pha lê.

- Dáng vẻ này ư? Cũng không đến nỗi nào, ngại ở chỗ là quá gầy, xem ra không được khỏe cho lắm, tôi muốn đưa khỏe mạnh, rắn rỏi một chút kia. Bằng không thì ba ngày bệnh hết hai tôi sao chịu nổi.

- Bà đừng thấy cháu nó gầy như thế mà lầm, từ nhỏ tới lớn chưa hề biết bệnh là gì. Có phải không Hà Tiên?

Cô Trương ở bên cạnh đẩy mạnh nàng, làm nàng xính vính. Khí trời trở rét, nàng lạnh đến tay chân co quắp, mở miệng thì đã run lập cập, một câu thốt cũng không ra lời.

- Thấy cũng sáng sủa lắm mà, sao không nói đi?

Bà Phương vẫn nhìn nàng tợ cười mà không phải cười:

- Đầu óc có bệnh hoạn gì không?

- Nào, ngoan đi chứ! Nó còn lạ bà ạ!

Cô Trương lại hẩy nàng một cái nữa

- Gọi người đi! Hà Tiên, gọi má đi!

Nàng run run mở miệng, khó khăn lắm mới thốt ra:

- Má!

Bà Phương cúi đầu bước lòng vòng trong phòng, còn chưa nói thì cửa phòng bị đẩy, một cậu trai thẳng bước tiến vô, lưng quảy chiếc cặp, mặc quần áo học trò, chợt thấy trong phòng có người, cậu ta bèn khựng bước, cặp mắt mở to ngó lầu liêng, lại chăm chú nhìn khuôn mặt Hà Tiên mà lạ lùng ngạc nhiên. Bà Phương cười, đưa tay nắm cậu ấy, bà nói:

- Nay, Bảo Bội, xem kia, con thích đứa em này không? Nếu con thích thì chúng ta giữ lại, sau này sẽ bầu bạn cùng con. (Chú theo tập tục Đài Loan, em nuôi và anh nuôi khi trưởng thành có thể kết thành vợ chồng, tục gọi "bầu bạn"). Con nói đi, con thích hay không thích nào? Nói đi! Chúng ta có cần giữ nó lại không? Nói đi chứ Bảo Bội!

Hà Tiên bỗng dưng cúi đầu; tuy nàng chưa hiểu ý nghĩa chữ "bầu bạn" là gì, song lại có nét thẹn thùng tự nhiên khó hiểu. Cúi đầu mà nàng không cách chi kèm hãm sự hiếu kỳ của mình, len lén trộm ngó cậu trai kia qua hàng mi rủ, mắt to trong sáng, mày thẳng đẹp, khuôn mặt thanh tú và lanh lợi. Phát hiện cô ta đang ngó mình, cậu há miệng cười hề hề ghẹo, Hà Tiên phải hoảng hồn sụp mi xuống, đầu cúi gằm. Bà Phương còn đang thúc hỏi:

- Thích không? Bảo Bội Chớ đứng ù lì ra đó mà cười ngô ngố! Có thích thì má giữ lại cho con, nói đi! Thằng ngốc!

- Ô ! Con...con không biết!

Cuối cùng cậu đã thoát ra, theo đó lại cười hề hề với Hà Tiên, đoạn quảy cặp trên lưng dong tốt.

Bà Phương cười xòa. Kéo tay Hà Tiên, bà bảo:

- Ngoan nhé! Con hãy ở lại đây!

Ấy là lần thứ nhất Hà Tiên gặp Bảo Bội, năm ấy nàng bảy tuổi, cậu ta lên chín.

o0o

Cha mẹ nuôi không có con gái, Bảo Bội là con một duy nhất. Thế nên, Hà Tiên vào nhà họ Phương thành ra cái may mắn cho nàng. Gia cảnh cha mẹ nuôi giàu có, không cần nàng đỡ đần công việc; sau kỳ hè, nàng được đưa đến trường tiểu học Quốc Dân, tiếp tục học hành. Bảo Bội học hơn nàng hai lớp.

Chúng cùng đi học, cùng trở về với nhau. Bài vở nhà trường, Hà Tiên có điều chi không hiểu, Bảo Bội chỉ dạy cho nàng. Trong trường Bảo Bội đánh lộn với bạn đồng học, Hà Tiên đứng bên cạnh khóc òa. Ngày tháng trôi qua, tình cảm của chúng càng thêm khăng khít, chẳng khác gì anh em ruột thịt. Bảo Bội quý mến đứa em gái bất ngờ này, Hà Tiên thì lại trọng thứ niềm vui chợt đến và sùng bái, tự chiếc bóng nhỏ quẩn quít bên Bảo Bội. Tiếp mấy năm liền, mở đầu câu chuyện với ai Hà Tiên thường bảo:

- Anh Bảo Bội tôi có nói.

Phải, Bảo Bội có nói, ấy là pháp luật! Ấy là chân lý! Ấy là quy tắc mà nàng yên chí nghe theo. Nàng thường ngược khuôn mặt xinh xinh nhìn Bảo Bội với vẻ hâm mộ, thần phục, nghe anh nói, nghe anh ca, nghe anh huýt sáo, ô! Tiếng sáo miêng của anh nghe mà thích thú, say mê chi lạ, trên đời này không ai có thể theo kịp anh hết! Tiếng hát cũng thế, thủ công thì là tay đệ nhất, con diều mà anh làm con ngon gấp mấy đi mua, những hình thú, hình người mà anh nắn bằng đất sét, y như thật, hết sảy. Cái gì anh cũng biết, cái gì anh cũng hay, cái gì anh cũng khéo, anh là thượng đế của nàng, là chủ nhân của nàng!

Chín tuổi, nàng theo Bảo Bội đi chơi bên khe suối, gốc liễu bên khe này đã trở thành bạn thân của họ, nhìn họ chơi cút bắt bên khe, trông họ lớn lên từng tí, từng tí. Mùa hè nọ, mặt trời gay gắt, nắng như thiêu như đốt, hai trẻ đang nắng đến mặt đỏ hồng, mồ hôi trên trán nhễ nhại. Bảo Bội ngồi dưới gốc liễu phì phò bảo:

- Nóng quá, anh muốn xuống khe bơi cho đã!

- Anh đi đi, em trông chừng áo quần cho.

Hà Tiên nói. Đương nhiên kỹ thuật bơi lội của Bảo Bội cũng là ăn đứt trên đời.

Bảo Bội cởi áo quần và giày vớ, chỉ còn chiếc quần đùi, đi đến bên khe, anh nhảy ùm xuống nước, bơi lặn thỏa thích. Trong nước, anh bơi xuôi bơi ngược, tung tăng tợ một con cá bạc nhỏ. Hà Tiên say sưa nhìn anh, hết sức sùng bái, nể phục, anh lắm tài! Anh lắm dũng cảm! Bảo Bội từ trong nước ngoi đầu lên nói với nàng:

- Nước khe mát, đã quá! Hà Tiên, em cũng xuống đi!

Hà Tiên có hơi do dự:

- Có điều, em đâu có biết lội!

- Thì anh dạy! Mau xuống đi!

- Có dễ học không?

Hà Tiên hơi nhút nhát có ý ngần ngại. Sợ nổi gì? Có anh đây!

Chàng trai nhỏ ưỡn ngực, lật người lộn nhào, bắn đi trong nước một cách lẹ làng.

Đúng, sợ nổi gì? Có anh đây! Có Bảo Bội đây! Sợ nổi gì? Anh là thần, anh là thượng đế, anh là không gì không thể! Sợ nổi gì? Anh đang kêu nàng, anh đang ngoắt nàng, anh muốn nàng xuống. Nàng cởi chiếc quần dài, cũng chỉ mặc chiếc quần ngắn, lội tới chỗ nước cạn, nàng réo gọi:

- Bảo Bội, em xuống rồi nè!

"Ùm" một tiếng, nàng đã ngụp vào trong nước, và không còn biết trời đất là gì, nước khe

dìm nàng chìm lìm. Một luồng nước tràn nghệt lỗ mũi, nàng hết thở, hết thấy, hết kêu la. Cái lạnh của nước khe luôn thấm vào phế phủ, và mau lẹ trùm phủ nàng. Nàng há họng, nước từ trong miệng nàng ừng ực chảy tuốt vào trong bụng, nàng mặc tình mà uống, sự nghệt thở khiến đầu óc nàng tối tăm, ý thức mờ mịt. Song, nàng không sợ, nàng chẳng mấy may biết sợ là gì, trong lòng nàng còn đang nghĩ : sợ nỗi gì? Có Bảo Bội kia mà!

Sau đó, nàng đã mất hết tri giác.

Khi tỉnh lại, nàng thấy mình nằm ở dưới bóng gốc liễu, đầu vẫn nặng trĩu, lỗ tai lũng bùng, nàng há họng ới ra nhiều nước. Và phát hiện Bảo Bội đang vừa cử động túi bụi vừa kêu tỉnh nàng. Khuôn mặt thanh tú kia bây giờ trắng nhợt. Thấy nàng đã mở mắt, anh thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Hà Tiên, em làm anh hú hồn!

Nàng gắng gượng cười thực không nên làm anh hú hồn! Nàng xin lỗi.

- Em có sao không? Hà Tiên?

Anh quì bên cạnh nàng, khom người hỏi:

- Em khỏe chớ?

Nàng gật đầu.

- Có sợ không?

Nàng lắc đầu, mỉm cười một cách can đảm.

- Sợ nỗi gì? Nàng bắt giặc nói. - Có anh đây!

o0o

Mười ba tuổi, nàng tốt nghiệp tiểu học tại trường Dân Quốc, anh đã là học sinh sơ trung cấp hai, mặc bộ đồ học sinh trung học rất oai, rất đẹp. Nàng ư, dưỡng mẫu nói:

- Con gái mà học nhiều cũng không làm gì, ở nhà với má vậy! Vả lại cũng nên học nữ công để sau này lớn khôn, lấy chồng, sanh con.

Cửa trường lại không vì nàng mà mở, dù vậy, nàng tuyệt chẳng có chi luyến tiếc. Nàng biết, mình học hết bậc tiểu học cũng đã là ân huệ của cha mẹ nuôi rồi. Nàng bắt đầu học may thêu và làm công việc nhà. Nàng sửa sang áo quần cho Bảo Bội, giúp anh kết nút, may phù hiệu, thêu bảng tên; nàng thường ngâm cây kim xỏ chỉ bên môi, ngó y phục anh mà thờ dài. Dưới gốc cây, anh dạy nàng hát, khúc hát mà anh học được ở trường:

Trước cổng cạnh bên hồ,

Bồ đề một gốc to,

Em thường dưới bóng mát,

Mộng đẹp dật vô bờ,

Trên vỏ cây em khắc,

Thân thương vô số thơ,

Vui buồn em chạy đến,

Dưới gốc ngòi băng quơ!

Hai cô cậu bèn sửa lại hai câu đầu khúc hát, thành:

Gốc liễu gió phát phơ,

Mành buông xỏa tóc tơ,

Em thường dưới bóng mát,

Mộng đẹp dật vô bờ,

.....

Dưới gốc liễu họ hát xướng, hát đi rồi hát lại, niềm vui tràn trề không hề chán. Con gái miền bán nhiệt đới này nở hiệu biết sớm, Hà Tiên mới 13 tuổi đã trở dáng cô thiếu nữ đẹp. Hai bím tóc đen huyền đong đưa sau lưng, trán rộng, nước da mơn mớn đào tơ, mi thanh thanh vòng nguyệt, mắt trong như nước hồ thu. Soi gương, Hà Tiên cũng biết mình rất dễ xem.

Bên gốc liễu, Bảo Bội bắt đầu ngẩn ngơ với thứ ánh mắt đặt biệt đối với nàng. Anh chăm chú ngắm nàng mãi. Thế rồi, anh nhắc lại lời nói đùa của dường mẫu lúc nhỏ:

- Hà Tiên, má có nói, em lớn lên là làm vợ anh đấy!

- Nói sàm!

Nàng nói và xoay lưng lánh mặt.

- Không tin hả? Em về hỏi má đi!

- Nói sàm! Nói sàm! Nói sàm!

Nàng giậm chân giầy này, mặt đỏ bừng chạy vòng qua sau gốc liễu.

- Không có nói giỡn đâu! Anh đuổi theo, miệng cười hề hề. - Má nói, đợi tụi mình lớn lên là để cho hai đứa "bầu bạn" với nhau đó, em biết "bầu bạn" là gì không?

- Không biết! Không biết! Không biết!...

Nàng xô tuôn một hơi liên tiếp, hai bàn tay bụm chặt lỗ tai, thẹn thì nhiều mà làm duyên thì ít. Sau đó, nàng thoát chạy như bay, hai bím tóc lắc qua lắc lại phía sau gáy, chiếc lưng eo lả đã là chiếc lưng của thiếu nữ, sự trưởng thành bất giác đến mà nàng không hay, thoát cái, nàng biết mình đã lớn.

Phải, thoát cái nàng biết mình đã lớn.

Khi Hà Tiên 16 tuổi, Bảo Bội đã tốt nghiệp Cao Trung.

Vàng trắng đêm hè treo vằng vặc giữa trời, trên bãi cỏ bên khe, bóng liễu đong đưa qua qua lại lại, từng đàn đom đóm lập lòe đưa thoi trong lùm cây, chợt sáng chợt tắt, chớp nháy không ngừng, hồ như rất nhiều bóng đèn nho nhỏ. Dòng sông nước chảy êm đềm, sao trời lấp lánh như ngọc, gió đêm của đồng nội đưa về, lướt thướt qua ngọn cây, tấu thành khúc nhạc nhẹ như ru. Đêm, yên tĩnh chi lạ. Đêm, lặng lẽ làm sao.

Dưới gốc liễu, Hà Tiên rảo bước chậm chậm, lúc dừng phắt lại, lúc ngưỡng nhìn thiên không, lúc lom khom người vạch vạch bụi cỏ, lại có lúc xoay nhẹ người để cho bím tóc vẽ trong không trung một vòng cung. Ngắm ngẩn ngơ. Chiếc lưng thon thon kia, cử chỉ ung dung kia, khoe mắt tươi cười kia ấy chính là con Hà Tiên nho nhỏ cùng anh lớn lên phải chăng? Anh thần thờ như ngây; như dại, nhìn đến quên mình. Hà Tiên lại cúi lưng, bất chợt nàng đứng thẳng lên, hai tay bụm lại, miệng khe khẽ reo lên trong niềm vui

sướng, ngược đầu trông chàng, thích thú nói:

- Anh lại xem nè!

- Gì đó?

Anh ngạc nhiên.

- Một con đom đóm, em bắt được một con đom đóm rồi!

Nàng nói mà miệng nhoẻn cười như trẻ nhỏ.

Anh đi tới. Nàng giơ bùm tay ra, he hé mở để anh ngó vào. Con đom đóm trong bùm tay nàng chớp chớp, bàn tay xinh xinh trắng nuột làm sao? Chỗ kẽ tay được ánh đom đóm lấp lòe hồng lên nhè nhẹ. Anh nhìn hai tay giơ ra kia, nhìn mê mẩn, thế rồi, môi anh khẽ xuông, dán trên đôi bàn tay mềm mại, nồn nà bùm ánh sáng ấy.

Nàng bật la, chợt hoảng chợt mừng, muốn cười mà lại thẹn thùng. Tay buông thông, con đom đóm vụt bay, bay về phía mặt nước, lượn ra phía đồng nội xa xăm trong khoảng khung trời tối mịt. Nàng giẫy nẩy, buông lời trách nhẹ:

- Anh xem! Anh xem đó! Bay rồi, bay mất rồi. Đều tại anh lộn xộn cả! Anh xem! Anh xem đó!

- Cho nó bay đi!

Anh nói và nắm lấy đôi bàn tay nàng, chiếc môi áp chặt lên trên ấy.

- Chỉ cần em đừng bay đi là được!

Nàng thẹn thùng, ngượng ngập ra sức rút tay mình về, rồi lại giậm chân thùm thụp, giả vờ

ngoe nguẩy giận, song ý cười bên khóe mắt vành môi đã lộ rõ ra không nín lại được.

- Anh kỳ cục quá!

Nàng nói và quay người chạy về phía gốc liễu.

- Đừng chạy! Chàng nói và rượt theo. Có chuyện này nói với em nè!

-Thèm mà nghe đâu!

Nàng tiếp tục chạy và phá lên cười khúc khích một chuỗi dài.

- Bắt được em anh thọt lét cho coi! Anh hăm dọa.

- Anh biệt bắt được em đi!

- Thử xem nè!

Do đó, nàng chạy, anh rượt. Chạy lòng vòng quanh gốc liễu.

Quả là sự đùa giỡn ái tình, sự đùa giỡn của loài người từ đời tổ tông chúng ta, từ thời Adam, Eve mở đầu, sự sự đùa giỡn này cứ thịnh hành mãi mà không suy thoái. Sau khi chạy được mấy vòng, đầu Hà Tiên đã choáng váng, hôn hển không kịp thở. Anh bắt được nàng, nàng khuyu xuống bãi cỏ, vẫn cười, vừa thở vừa cười. Anh quỳ thụp xuống, đè nàng ra cỏ mà thọt lét, một mặt cười, bảo:

- Xem em còn chạy nữa không? Em sợ chưa? Chịu phép chưa?

Hà Tiên vùng vẫy, cười ngặt nghẽo, cười sắc súa lộn ruột, đến nỗi không còn thở kịp, miệng kêu la om tỏi:

- Em không chạy, em sợ rồi, em đầu hàng, buông em đi! Anh số một! Tha em đi! Anh ngon số một!

Nghe nàng la dễ thương thế ấy, Bảo Bội bèn dừng tay, song anh vẫn cố ý dè chặn nàng. Nàng cũng không có ý muốn trỗi dậy, nằm luôn ra đấy, nàng vẫn cười phơi phới. Ánh trắng tỏa chiếu trên khuôn mặt, trên tóc, trên thân nàng. Hai hạt sao ở đáy mắt nàng long lanh. Chiếc mũi dọc dừa xinh xinh, đôi môi hồng mọng ướt, nước da mơn mẩn mịn màng...đẹp chi lạ, anh mãi ngắm nàng, mắt không chớp động, ngây ngất, ngẩn ngơ. Sau đó, môi anh hạ xuống, thoát cái đã ắt trên môi nàng. Nàng se sẽ rên lên, lại thở hổn hển nhè nhẹ. Anh ôm siết nàng, hôn đắm đuối đến tim nàng đập loạn, hôn đến khuôn mặt nàng đỏ bừng, hôn đến nàng không kịp thở.

- Á!

Sau cùng nàng xô anh ra, ngồi bật dậy, bính tóc xổ tung, rối bời lỏa xỏa trên vai, nàng vén tóc và ngồi luôn ra đấy thất lại.

- Coi anh đó! Coi anh đó! Nàng trách yêu. Anh làm rối tóc em, anh xấu quà hà! Anh rẻ rúng em!

- Rẻ rúng đâu. Anh nói đường hoàng. Em biết, ngay từ nhỏ em là của anh rồi kia mà.

- Mắc cỡ chưa!

Nàng liếc mắt ngó anh.

- Có gì đâu mà mắc cỡ. Anh nhìn nàng. - Chúng mình đều lớn cả rồi, từ con nít trở thành người lớn. Em cũng sắp thành vợ anh, sự việc hết sức nghiêm túc, gì đâu mà mắc cỡ, cũng không có gì phải trốn tránh.

Nàng cúi mặt, gục đầu trên đầu gối:

- Anh mới nói gì? Nàng nửa mừng nửa thẹn.

- Anh nói sắp sửa kết hôn với em.

Đầu nàng càng cúi thấp hơn.

- Chúng mình kết hôn được không?

Anh hỏi và nắm tay nàng.

- Chờ khi anh tròn 20 tuổi, chúng mình kết hôn nhé? Sao?

Nàng mỉm cười không đáp, xoay đầu ngo sang chỗ khác.

- Sao? Được không?

Anh hỏi dồn, nâng mặt nàng dậy, và rồi, môi anh lại áp xuống, nàng nằm gọn trong lòng anh, miết sát, miết sát. Bính tóc vừa mới thắt xong lại xổ tung ra.

o0o

Thế rồi, băng đi một thời gian, dưới gốc liễu đã mất đi bóng hình của một người, giờ trở lại chỉ có một mình Hà Tiên. Bảo Bội đi Đài Bắc học, tới kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè tới có thể trở về. Hà Tiên thường thui thủi một mình ở dưới gốc liễu, ôn lại từng mảng, từng hồi quá khứ và vẽ ra từng ly từng tí tương lai. Nàng xây mộng, nàng ảo tưởng, nàng nhớ chuỗi ngày tháng đi qua. Nàng cười, nàng sa lệ, nàng thở dài. Với thói quen nói chuyện

cùng gốc liễu cũng chính là khoảng thời gian này. Gốc liễu bắt đầu chia xẻ niềm vui nỗi buồn của nàng.

Nàng thường đứng thẩn thờ dưới gốc liễu, lấy ngón tay vẽ vạch trên thân cây, một mặt cứ lẩm nhẩm nói:

- Cả tuần nay chàng chưa có thư từ chi cả, người có nghĩ rằng chàng sẽ quên em chẳng? Đài Bắc rộng lớn thế kia, người đông thế kia, chàng sẽ còn nhớ em chẳng? Ất chàng không nhớ em như em nhớ chàng đâu, nếu không thì chàng đã viết cho em mấy dòng chữ rồi! Ôi! Chàng là thứ không có trái tim mà, không có trái tim mà.

Lời còn chưa hết, nàng vội bặm chặt miệng mình, trở to đôi mắt kinh hoàng.

- Trời hỡi ! Tha thứ cho con ! Sao con mắng chàng? Sao con có thể như vậy được?

Choàng tay ôm gốc liễu, nàng áp mặt trên vỏ cây sần sùi, nói:

- Liễu ơi, liễu ơi, người hiểu cho, em nào thực tâm muốn mắng chàng, em yêu chàng thế ấy, sao có thể mắng chàng, phải hôn? Ai nữ nào mắng chàng cho được? Có điều mong trời sớm để chàng viết cho em một bức thư! Chỉ cần vắn tắt một chữ cũng được! một chữ thôi!

Hôm sau, nàng khấp khởi chạy tới dưới gốc liễu, cuống cuống ôm lấy thân cây, tay nàng giờ cao bức thư chẳng khác gì một võ sĩ đắc thắng khai hoàn trở về! Nàng lấy thư ra cho gốc liễu xem, miệng nói huyên thuyên:

- Người xem! Người xem nè! Chàng đã gửi thư về! Chàng không quên em, chàng có quên em đâu nào! Chàng viết ngần này, chớ phải một chữ đâu! Em đã đếm rồi, những sáu trăm ba mươi một chữ lận! Người tin không? Có điều.

Nàng cúi đầu lặng thinh, thẹn thùng đỏ mặt, khe khẽ nói:

- Em mong sao em có thể hiểu chàng đã viết những gì, và cũng mong sao em đừng ngu dốt quá, thế thôi.

Nàng thở phào và áp bức thư trên môi, nói nho nhỏ:

- Em yêu chàng! Ôi! Em yêu chàng!

Bao đêm trắng, nàng mơ màng ngồi dưới gốc liễu, tay bó gối, cằm đặt trên gối, lặng lẽ nhìn vàng trăng trong dòng sông, nói:

- Trăng ơi, trăng chiều ta cũng chiều chàng, trăng nói với chàng, ta yêu chàng tha thiết, mong trăng gửi lời hộ ta! Vì ta không biết viết thư! Vì ta nói không ra lời! Mong trăng nói hộ ta nhé!

Cũng có bao nhiêu hoàng hôn, nàng ngồi ngây ra đây, mắt lệ rỏ dài, thâm thì trong thôn thức:

- Sao chàng chưa trở về nhi Ngày qua ngày mỗi mòn mong đợi thế này, dễ chừng mình sẽ chết mất! Ô, không! Mình không thể chết, mình phải vì chàng mà sống, vì chàng mà sống chứ!

Bên dòng nước khe, nàng soi bóng mình trong nước, ngắm trước ngắm sau, tự ngắm kỹ mình một hồi, rồi lại nói với chiếc bóng trong nước:

- Cô không được gầy nhé! Cô không được trở thành khó coi nhé! Chàng thích cô gái đẹp, cô phải đẹp nhé!

Gốc liễu đã nghe hết nỗi tâm tình thổ lộ, thấy bao ngán lệ nhớ nhung của nàng. Thế rồi, ngày nọ vào một buổi chiều, bóng dưới gốc cây kia lại trở thành hai chiếc. Chàng thanh niên cao lớn, bên gốc liễu nắm lấy tay nàng bảo:

- Để anh ngắm em xem! Hà Tiên, để anh ngắm kỹ em xem! Khi về nhà, người nhiều, anh không có cách chi ngắm kỹ em được!

- Ngắm đi Bảo Bội, anh muốn ngắm thể nào đó thì ngắm. Ngắm đi! Ngắm đi! Ngắm đi nè!

Nàng hất mặt xoay xoay người. Chàng ngắm nàng, ngạc nhiên, mê mẩn. Từ chiếc áo ngắn, chiếc váy dài, đến tấm thân nảy nở đều đặn kia. Từ những sợi tóc lòa xòa trước trán, bím tóc dài sau lưng, khuôn mặt không một tí trang điểm, cặp mi cong, đến đôi môi đỏ mọng và cặp mắt long lanh kia. Chàng dang tay, trầm trồ:

- Ô! Em là Graziela của anh!

- Graziela anh nói kia ấy là gì?

Nàng nhướn mày một cách hồn nhiên.

- Là một nhân vật dưới ngòi bút của Lamartine.

- Lamartine? Nàng híc híc cười. - Dầu xúc tóc của anh đó phải không?

Chàng phá lên cười như nắc nẻ. Nàng đỏ mặt.

- Em nói bậy rồi phải không?

Nàng hỏi, một màn mù tràm phốt trên khuôn mặt nàng, nàng nhẹ nhẹ thở buồn.

- Không.

Chàng nói, chăm chăm nhìn nàng.

- Em chẳng nói bậy chi hết. Lamartine và Graziela của ông ta đối với em là xa vời, ấy là chuyện hư ảo, em đây mới là thực, em không cần biết chi tới Graziela nào hết, thật mà!

Đôi mắt to của nàng ngó chàng không chớp, khuôn mặt dầu dầu ra chiều ử dột.

- Mà này, nàng khẽ hỏi. Anh đang nói gì? Sao em nghe anh nói mà không hiểu chi hết?

Chàng đưa ánh mắt cảm thông nhìn nàng và không cười nữa.

- Điều do anh bậy hết, lẽ ra không nên nói mấy thứ ấy với em. Chàng nhúu mày bảo. -
Bây giờ để anh nói một câu như vậy là em hiểu ngay; anh yêu em!

Nàng khẽ reo một tiếng, nhảy bổ vào lòng chàng. Chàng ôm nàng, chiếc thân ấm áp ấy rút chặt vào chàng, khuôn ặt tràn nét rạng rỡ ngược lên, nàng vui mừng buột miệng nói:

- Anh nói thiệt hôn? Bảo Bội? Em ngóng chờ anh, chờ đến héo mòn! Héo mòn! Héo mòn rồi đó! Anh, Bảo Bội! Anh không xí gạt em chớ? Em rất ngu khờ, rất ngu khờ, rất ngu khờ mà! Anh đừng xí gạt em, anh nhé!

- Xí gạt em ư? Vì sao phải xí gạt? Chàng thì thầm nói và âu yếm hôn nàng. Anh không đời nào xí gạt em cả! Hà Tiên!

Nàng ngược mặt lên không, cảm ơn trời! cảm ơn trăng! Cảm ơn gốc liễu! Cảm ơn khe suối! Ôi, cảm ơn tất cả những gì trên cõi đời này!

oOo

Ôi! Cám ơn tất cả những gì trên cõi đời này! Thực có nên cám ơn tất cả những gì trên đời này chẳng?

Thế rồi, ngày nhập học đã tới. Bảo Bội lại đi Đài Bắc, những ngày nghỉ hè gần gũi thế ấy, thoáng qua mau thế ấy, cái gì để lại cho Hà Tiên, sự đợi chờ và mong ngóng. Sáng rồi chiều, chiều rồi sáng, hồn tơ mộng tưởng, mộng tưởng hồn tơ. Nàng rất ít viết thư cho Bảo Bội, vì cầm bút lên nàng tự thẹn tuồng chữ xấu. Thật ra thì:

“Tương tư bản thị bằng ngũ,

mạc hướng hoa tiên phí lệ hành!”

(Tương tư há dễ diễn bằng lời,

Chớ hướng hoa tiên uổng lệ rơi!)

Nàng chỉ đem sự nhớ nhung vô tận kia san sẻ cùng gốc liễu. Cứ thế, nàng đã trải qua bao nhiêu buổi chiều tà, bao buổi sáng tinh sương bao đêm triền miên không ngủ được!

Sau đó, vào sáng sớm nọ, trong lúc nàng ra chợ mua thức ăn, cô Ngân, người hàng xóm nói với nàng:

- Bảo bội nhà chị về rồi kìa! Tôi vừa mới thấy anh ấy!

Hơi thở ngưng bật, tư tưởng kéo về, và rồi chẳng biết chi tới việc đi chợ, nàng bung rỏ thức ăn lung lửng, sải bước nhanh về nhà. Ô, Bảo Bội! Ô, Bảo Bội! Ô, Bảo Bội! Nhanh bước về tới cổng, nàng chùng lại tự nhìn ngắm mình, áo quần lấm lem, mồ hôi rịn ướt, mùi cá mùi thịt ở chợ còn xông mùi tanh tươi, sờ lên mái đầu, tóc tai hơi rối, lòa xòa lung tung. Ô, không được! Mình không nên ở trước mặt chàng mà thế này! Mình phải thay đổi áo quần rửa mặt mày đã, chàng thích con gái sạch sẽ gọn gàng kia mà!

Không dám vô bằng cửa trước, sợ bị Bảo Bội trông thấy, nàng từ cửa sau mà lên vào nhà, để rỏ thức ăn ở nhà bếp nàng hấp tấp trở về phòng mình, thay bộ áo quần trắng lấm tẩm bông đỏ, đoạn soi gương, xỏ tung mái tóc thắt lại. Lạ, tim đập rộn ràng, tay lại phát run, bính tóc thắt mãi mà chưa được gọn. Và chẳng dễ gì chải mái tóc cho đẹp; trong gương hiện ra khuôn mặt mờ hời lấm tẩm vì phấn khởi mà đỏ hồng, đôi mắt rực ánh yêu đương và sung sướng. Ô, mình phải đi rửa mặt lại mới được. Quay trở xuống nhà bếp, nàng úp khuôn mặt nóng ran của mình trong bồn nước, ôi, trời hời, đừng để con quỳnh quáng, loạn cuồng thế này.

Dưỡng mẫu bước xuống nhà sau, thấy Hà Tiên, bà rồi rít dặn bảo:

- Lẹ đi Hà Tiên, Bảo Bội về rồi, con mau rót hai tách trà đem lên phòng khách đi!

Nàng hít vào một hơi thật dài, phải, để rót hai tách trà bung lên, như thế có thể lấp đi về lúu quýu và nét thẹn thùng của mình. Nàng rót hai tách trà và hoàn toàn không hề nghĩ gì đến vì sao phải rót những hai tách trà? Bung chiếc khay, hai tách trà trong khay khua lách cách, tay mình sao quờ quạng thế này kia? Vừa bước vô phòng khách, tim nàng đã nhảy thót lên cổ họng, chao ôi, Bảo Bội! Khựng bước tức thì nàng ngẩn ngơ! Bảo Bội đang đứng bên cửa sổ xoay lưng về phía nàng, mắt trông ra ngoài, không phải một mình, mà nép sát bên cạnh chàng còn có cô gái nõn nà bảnh bao, tóc dài xõa chấm lưng, một bộ đồ tây màu lam nhạt ôm sát chiếc thân vừa vặn. Tay chàng quàng qua chiếc lưng thon của nàng ta. Hà Tiên run bần bật, tay bung chiếc khay mà rụng rời, tách trà khua rồn rảng. Nàng đã mất hết ý thức, đã mất hết tri giác, đã mất hết sức mạnh của tư tưởng. Nghe có tiếng động, Bảo Bội ngoái đầu, thấy ra là Hà Tiên, chàng cười, nói tỉnh bơ không ngượng:

- Ô! Hà Tiên, để trà trên bàn bên kia đi!

Nàng ngơ ngơ bước tới trước đặt khay trà xuống, ngược lên, nàng lướt nhìn cô gái kia, khuôn mặt hơi dài, cặp mắt đen ra vẻ thông minh. Nàng đánh ực một cái, xách chiếc khay

không, lặng lẽ trở lui vào trong. Ra tới bên ngoài cửa, nàng nghe được bên trong cô gái ấy hỏi:

- Ai đó? Đẹp ghê! Con đòi hết sảy!

Nàng dừng bước, muốn nghe Bảo Bội trả lời thế nào.

- Cô ấy à? Bảo Bội phớt tỉnh. - Con nuôi của má anh, mua từ lúc nhỏ.

- Vậy thì ...xứng đôi với anh quá, cô gái cười híc híc. Thanh mai trúc mã, tuyệt, còn gì bằng!

- Chớ nói bậy. Bảo Bội chê bai. - Có lần anh và cô ta có đề cập tới Lamartine, cô ta hỏi anh, ấy có phải là đầu xúc tóc không.

Cô gái nghe nói, chợt phá lên cười ngặt nghèo đến lộn cả ruột, cười mãi không nín được. Bảo Bội cũng cười, tiếng cười của họ đình tại, hết biết trời đất là gì, trong tiếng cười kèm theo giọng cô gái nói:

- Lamartine! Trời hỡi! Sao anh không nói với cô ấy về Sheley, Byron, Edgar Alaan Poe!

Họ lại cười, có gì phải cười đến như vậy?

Nước mắt từ trên khuôn mặt Hà Tiên rỏ dài, nàng vụt rời khỏi cửa, tắt tả chạy về phòng ngủ của mình và đóng cửa lại.

Suốt ngày, Hà Tiên nhốt mình mãi ở trong phòng, nàng không ăn cơm trưa, không màng chi tới buổi cơm chiều. Dưỡng mẩu tới thăm nàng; đối với đứa con gái nuôi từ tấm bé tới lớn, bà có mối tình chân thật. Bà khờ dại gì mà không biết tâm tình Hà Tiên thế này, sờ trán nàng, bà nói:

- Cảm xoàng thôi, trời oi bức quá, nằm nghỉ cũng tốt.

Trở lui ra ngoài, bà lại thở dài, chuyện trai gái, thời buổi bây giờ ai mà ép uống gì được ai
Thằng con trai đã học đại học, tầm mắt mở rộng, Hà Tiên chẳng qua chỉ là cô gái trường
làng!

Màn đêm buông xuống, Hà Tiên lúi thủi ra gốc liễu.

Đấy chính là nguyên nhân vì sao Hà Tiên ngồi dưới gốc liễu mà sa lệ, nguyên nhân vì sao
nhìn dòng suối, nhìn ánh sao trời mà ngẩn ngơ, cuộc đời đã tan vỡ hết rồi, trong bụi cỏ
đâu còn đom đóm lập lờ nữa, mà là một mảnh vỡ của giấc mộng. Ôi, mộng ấy từng rạng
ngời thế nào, mà nay, vỡ tan, vỡ tan trong tay Lamartine! Vỡ tan trong tay Sheley, Byron
và Edgar Alan Poe! Ôi, Lamartine đáng chết kia!

Dòng ký ức tuôn chảy, nước mắt Hà Tiên cũng tuôn chảy. Đứng lên, nàng gục trán trên
thân liễu. Lòng nàng khổ sở dường bao, máu nàng bay vọt dường bao, do đó, nàng kêu
gào cả chuỗi dài cùng gốc liễu:

- Liễu ơi, người vì sao không nói với em Lamartine là gì ? Sheley là gì? Edgar Alar Poe
là gì? Em không hiểu, em không hiểu, em hoàn toàn không hiểu chi cả! Song em hiểu
được em yêu chàng, như vậy chưa đủ sao? Hở liễu? Như vậy chưa đủ sao? Trong lòng
em, trọn lòng, trọn lòng đều yêu chàng, như vậy chưa đủ sao? Chàng vì sao còn muốn
Laartine? Sheley? Byron? Và Edgar Alan Poe? Em không hiểu mà! Em có thể vì chàng!
Yêu chàng! Yêu chàng! Em có thể vì chàng mà chết, vì chàng mà làm mọi chuyện, ngắt
nổi, em không hiểu Lamartine là gì đó thôi! Liễu ơi, người nói với em, người hãy nói với
em, người hãy nói với em đi! Lamartine là gì? Lamartine là gì? Lamartine là gì?

Nàng nức nở khóc, lời nói không thành tiếng. Thân nàng từ bên gốc liễu sụp xuống cỏ.
Nàng đưa tay ôm đầu, nghẹn ngào khóc đốn đau.

Sau đó, bỗng dung nàng giật người. Có ai đó đang quỳ xuống bên cạnh nàng, có đôi vòng

tay rắn chắc nào đó đã đỡ nàng ôm nàng vào lòng, người nàng bay bổng, nghe ầm áp làm sao! Nàng hốt hoảng mở bàn tay úp trên khuôn mặt ra; trố đôi mắt ràn rụa lệ nhòa, nàng bắt gặp đôi mắt Bảo Bội chứa chan thâm tình, ngập ngừng, khô sở và ngập đầy lệ. Nàng bật reo:

- Bảo Bội!

- Ô, Hà Tiên! Bảo Bội gọi mà đau lòng. - Hà Tiên đáng thương của anh, đáng thương, đáng thương biết bao! Góc liễu không thể trả lời vấn đề của em được, song anh có thể! Có điều, trước hết em tha thứ cho anh nhé! Tha thứ cho anh cái đầu óc nông nổi chạy theo hư vinh của anh nhé! Tha thứ cho anh, Hà Tiên!

Nhìn Bảo Bội mà Hà Tiên không dám tin, nàng đưa tay lên vuốt gương mặt Bảo Bội, và rồi nàng khẽ thở dài:

- Em mơ một giấc mơ đáng yêu, liễu ơi! Em mơ được chàng ôm em.

Chàng chăm chú nhìn nàng, sau đó, bỗng chàng cúi xuống hôn lên chiếc môi xinh xinh ấy, chàng hôn nàng đắm đuối, hôn nàng tha thiết, nước mắt chàng rớt bên môi nàng.

- Ôi! Nàng đã có cảm giác thực tại. Có thực là anh đó chẳng ? Bảo Bội.

- Đương nhiên là anh, Hà Tiên, anh tới tìm em đây.

- Nhưng... nhưng ...nhưng, nàng ngập ngừng. Cái cô nàng biết được Lamartine đâu?

- Nàng ta đi rồi, đã trở về Đài Bắc.

- Vì sao?

- Vì sao ư? Không vì sao hết.

Chàng nhún vai:

- Khi em không ra ăn cơm chiều, khi má nói với anh em ngã bệnh suốt ngày, anh đã hiểu ra hết. Anh bảo nàng là, Lamartine để mất Graziela, còn tôi, tôi không thể để mất Graziela của tôi được, cô về đi thôi.

Hà Tiên trở mặt hồn nhiên:

- Em chẳng hiểu anh nói chi cả.

- Em cũng không cần phải hiểu làm chi.

Chàng nói rồi lại hôn nàng, hôn nàng một cách trù mến, hôn nàng đắm đuối triền miên.

- Theo như em nói, giữa chúng mình có tình yêu thế là đủ rồi! Vậy thì, mặc cho Lamartine là gì? Byron là gì? Sheley là gì? Và Edgar Alan Poe là gì chẳng nữa?

- Nhưng...

Nàng nói một cách đáng thương làm sao:

- Rốt lại Lamartine là ý gì nhỉ?

- Là... Chàng đắm đuối nhìn nàng. - Là ý "Anh yêu em".

- Còn Byron, Sheley, Edgar Alan Poe?

Chàng trầm ngâm giây lát:

- Một thứ, đều một thứ hết. Toàn là ý "anh yêu em" cả.

Chàng nói rồi lại tiếp tục hôn nàng.

Do đó, ánh sao rạng ngời. Do đó, bóng nguyệt tràn lan. Do đó, gió đêm tấu nhạc. Do đó nước khe suối ca ngâm. Do đó, gốc liễu cười hỉ hả.

HẾT